

jag, alldenstund dessa lagstadganden enligt min och mångas tankar äro i deras nuvarande skick olämpliga, föreslå,

att ifrågakvarande 5 § måtte erhålla följande lydelse: "I svågerlag å sidone må man gifva sig med sin broders enka" o. s. v. samt 6 § "I andra svågerlaget må man äktenskap bygga med sin hustrus stjuvmoder" o. s. v., såvidt icke lämpligare vore att helt och hållet från lagen utesluta dessa paragrafer.

Om remiss till Lag-Utskottet anhålles.

Stockholm den 25 Januari 1868.

L. J. Fahlander.

N:o 198.

Af Herr Magnus Svensson: Angående öfverförande från handelsdiskontfonden till allmänna diskontfonden af minst 3,000,000 R:dr R:mt.

Redan vid sistlidne riksdag tog undertecknad sig friheten väcka ett par förslag om, huru den inom landet i trångmål och betryck stadda produktionen skulle kunna upphjelpas medelst förseende med passande förlags- och rörelsekapital. De framställda förslagen ledde dock ej till det åsyftade ändamålet, lika litet som något annat vidgjordes för att underlätta alla uti förlägenhet och betryck stadda jordbrukare och näringsidkare. Sedan dess har förlägenheten icke antagit mildare former, och behovet synes vara än större och kommer väl småningom blifva ännu svårare, såvida ej hjälp mellankommer. Ett märkligt tidens tecken, ett slående bevis på vår banklagstiftnings oduglighet, är dock det förhållande, att, medan produktionen inom vårt land kämpar med yttersta penningeförlägenhet, så låta våra bank- och börsunderrättelser oss veta, att penningetillgången är god, ja öfverflödigt i våra penningeanstalter, så att diskontering försiggår med lätthet och till låg ränta. Ett sådant förhållande kan, enligt min

Bih. till Riksd. Prot. 1868. 1 Saml. 2 Afd. 2 Band. 10 Häft.

åsiqt, icke förklaras på annat sätt, än att handels- och konsumtionskrediten blifvit hyllad på ett särdeles faderligt sätt, under det produktionen får hjälpa sig bäst den gitter. Ett slikt förfarande kan i längden aldrig vara välgörande, ty som det är produktionen, hvilken ensamt kan uppehålla och gifva stadga åt ett lands kredit, borde det vara denna, som skulle uppmuntras. Handeln deremot måste och kan existera då produktion och konsumtion finnas, utan att behöfva millioner till förlagskapital. Så icke med produktionen, den fordrar tid och arbete och förlag för att verka; och har den förlagskapital, kan den lemna arbete och lemna produkter, nog konsumeras då också, och på samma gång, utan några andra åtgärder, florerar handeln. Motsatsen lemna motsatta resultat och härpå gifver den närvarande ställningen oss lefvande bevis. En rättelse härutinnan bör och kan åstadkommas, och det på så sätt, att produktionen förses med passande rörelsekapital, hvilket helt visst lätt kan erhållas, om öfverflödet, som på andra håll finnes, ledes åt detta håll.

Att öfverflöd på vissa håll finnes, det visar sig deraf, att, medan man i den så kallade handelsdiskonten har penningar i öfverflöd, som utlemnas på första vink, så är i allmänna diskonten sådan brist, att den, som der behöfver några hundra Riksdaler, får vänta flera månader. Detta är onaturligt, lika som det ingalunda kan hafva varit rätt, att under sådana förhållanden man allt mer och mer ökat den förra fonden, under det man minskat den sednare. En rättelse härutinnan måste ega rum, och jag får för detta ändamål härmed vördsamast föreslå,

att Riksdagen behagade besluta, att från handelsdiskontfonden till allmänna diskontfonden måtte öfverföras ett belopp af minst *Tre Millioner Riksdaler*, för att utlånas på sätt, som för den sednare fondens utlåningsrörelse nu är gällande.

Om remiss till Banko-Utskottet anhålles.

Stockholm den 25 Januari 1868.

Magnus Svensson.